

[Socialministeren.]

hjælpen til underhold et beløb, der svarer til folkepensionens grundbeløb, men — og det vil jeg gerne benytte lejligheden til at understrege — disse regler er kun vejledende, og der er som nævnt vidtgående adgang til herudover at yde dækning af faste tilbagevendende udgifter for den pågældende familie.

Spørgeren nævner, at man fra de sociale udvalgs side følger forskellige regler. Det er nu min opfattelse, at der praktiseres meget liberale regler både for personer, hvis ægtefæller har indtægt, og for personer med formue. Men på den anden side vil jeg nævne, at jeg ikke finder, man ganske kan se bort fra en større formue eller en betydelig ægtefælleindtægt, hvis man skal holde sig inden for rammerne af de gældende lovbestemmelser, som forudsætter, at der dog foreligger økonomisk trang.

Det siges yderligere i motiveringen for spørgsmålet, at det betegner et tilbage-skridt, at man nu yder en trængsbestemt hjælp til langvarigt syge tilfælde, hvor der tidligere kunne ydes en midlertidig invalidepension. Hertil vil jeg gerne sige, at denne ændring blev gennemført i forbindelse med den nye invalidepensionslov af juni 1965. Ifølge denne lov, som i øvrigt bygger på en enig udvalgsbetænkning, kræves der en varig nedsættelse af erhvervsevnen som betingelse for adgang til invalidepension. Baggrunden herfor er, at personer, som har mulighed for at generhverve evnen til at klare sig selv erhvervsmæssigt, ikke bør henvises til pension og dermed tabe en væsentlig tilskyndelse til at komme i gang igen.

På den anden side må samfundet naturligvis komme dem til hjælp, som mister indtægt under langvarig sygdom og arbejdsudygtighed, navnlig hvis de har opbrugt retten til dagpenge fra sygeforsikringen, og for at imødekomme behovet for hjælp i disse tilfælde gennemførte man i 1966 en ændring af forsorgsloven om hjælp til langvarigt syge, hvorefter forsorgslovens

bestemmelser om udvidet hjælp til tuberkulose kan finde anvendelse i andre sygdomstilfælde, som medfører længere tids arbejdsudygtighed. Der gives altså i disse tilfælde hjælp til afhjælpning af den trang, der er forårsaget af sygdommen, men efter en meget lempelig trængsbedømmelse, og således at familiens levestandard kan opretholdes inden for rimelige grænser.

Med disse lovbestemmelser og denne lovændring fra 1966 finder jeg, at man imødekommer et rimeligt behov for hjælp i disse tilfælde og også har taget i betragtning, at der kan være et skånehensyn, der taler for, at patienten ikke begynder at arbejde, inden vedkommende er helt rask, men jeg finder det ikke rigtigt, om man skulle henvise denne gruppe til en varig pensionsydelse.

Derimod kunne der måske være grund til at overveje, om tabet af indtægt i disse tilfælde i højere grad end nu kunne dækkes gennem dagpenge fra sygeforsikringen, altså ved en forlængelse af dagpengeperioden. Jeg ved — som spørgeren sikkert også ved — at dette problem indgår i overvejelserne i socialreformkommissionen, hvor man jo bl. a. arbejder med en forbedring af dagpengeordningen.

Bundgård: Jeg vil gerne takke, specielt for understregningen af, at taksterne kun er vejledende, og at man kunne tage spørgsmålet op om eventuelt at bruge sygeforsikringstaksterne og forlænge dagpengeperioden.

Jeg er lidt ked af, at der henvises til socialreformkommissionen, for det er jo sådan — det blev også sagt, dengang den blev nedsat — at de mennesker, som klarer sig dårligt i dag, kan nu ikke leve af, at der sidder en socialreformkommission og arbejder med tingene. Derfor tror jeg, det er vigtigt, at spørgsmålet bliver taget op, inden kommissionen afgiver sin betænkning og forbedrer forholdene.

Specielt findes der jo mange små husjere her i landet, og hvis de har siddet